

Catalunya Futur, un club fet a mida

El PP de Catalunya, de la mà de Josep Piqué, ha posat en marxa l'Institut Catalunya Futur, la delegació de FAES (Fundació d'Anàlisi i Estudis Socials, el laboratori d'idees dissenyat per José María Aznar) al Principat. Amb la fundació, el presidenciable popular vol reforçar el seu discurs electoral basat en l'"acceptació desacomplexada de l'Espanya d'avui" i la cerca de l'espai electoral de centre.

És habitual veure, en contextos preelectorals, com la rigidesa de la política parlamentària, amb la grisa i mecànica disciplina de vot —el transfuguisme és l'excepció que confirma la norma—, deixa pas a gestos de suposada obertura ideològica i de conferències de dirigents polítics per a anunciar el camí cap a un país millor. Paranimfs d'universitat, palaus de la música o palaus de congressos són alguns dels escenaris on els candidats a presidir governs fan aquests discursos.

La setmana passada, dimecres al vespre, va ser el torn del candidat del Partit Popular de Catalunya, el ministre espanyol de Ciència i Tecnologia, Josep Piqué. I per demostrar que el seu era un discurs "obert" per a "trencar amb els tabús" de la política catalana, va triar el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, dependent de l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, i presentat pel seu director, Josep Ramoneda.

El ministre oficiava, doncs, la cerimònia per iniciar la campanya electoral catalana, un cop finalitzat el curs polític. De nou, el discurs de Piqué es torna a presentar com el camí per superar "un nacionalisme i un socialisme propis dels segle XIX", i defensà l'acceptació sense complexos de l'"Espanya d'avui", així com l'abandó de les reivindicacions basades en el passat. I l'Estatut (en aquest cas el de Catalunya) i la Constitució són els textos que salvaguarden la modernitat, la convivència i la democràcia.

Per remarcar la voluntat centrista del seu discurs, Piqué va reivindicar per al PP l'espai que havia ocupat UCD, sense renunciar al "llegat" de la Solidaritat Catalana de Juan Echevarría, ni al "compromís" dels seus antecessors al PP, inclòs Aleix Vidal-Quadras.

Poques novetats, doncs, en el discurs del CCCB. Però, a diferència dels anteriors candidats populars a Catalunya, Josep Piqué s'ha volgut dotar d'un coixí per a treballar el seu espai ideològic, l'Institut Catalunya Futur, integrat a la macrofundació FAES (Fundació d'Anàlisi i Estudis Socials), el laboratori d'idees dissenyat per Aznar, el laboratori ideològic —que ha de servir de retir a Aznar— des d'on es controlarà el rumb del PP.

Inicialment havia de ser una plataforma de suport al candidat anomenada Catalunya Segle XXI, que havia de formar-se des de fora del partit per aportar idees al PPC. Una fórmula idèntica, fins i tot en el nom, a la que el PSC creà per donar suport a la candidatura de Pasqual Maragall del 1999, que fou la llavor de la plataforma Ciutadans pel Canvi. A part de la coincidència de nom, sembla que a la direcció estatal del PP tampoc acabava de fer-li el pes la idea. Així que finalment s'ha acabat constituint com a institut vinculat directament a la FAES.

Finalment, Josep Piqué ha dissenyat una entitat a mida, que lluny d'aportar sensibilitats diferents, ha acabat configurant un grup de suport integrat per incondicionals del ministre, pesos pesants de l'actual PP a Catalunya, empresaris, teòrics de l'economia i un toc molt controlat de catalanisme moderat.

Els amics de sempre. Com a polític pragmàtic que és, Josep Piqué no ha oblidat envoltar-se dels amics de sempre. La vicepresidenta de l'Institut és l'exministra Anna Birulés. Entrà de la mà de Piqué en el Govern espanyol com a ministra de Ciència i Tecnologia, però en la darrera reforma de l'executiu, el juliol de l'any passat, va ser substituïda per Piqué, llavors ministre d'Afers Estrangers.

L'encara ministre espanyol de Ciència i Tecnologia, Josep Piqué, acompanyat de diversos col·laboradors, entre ells Anna Birulés, en la presentació de l'Institut Catalunya Futur.

Entre els membres del consell assessor de l'Institut de Piqué hi ha Miquel Nadal, cosí de l'exalcalde de Girona i diputat del PSC, Joaquim Nadal. És un altre dels personatges habituals de l'òrbita de Piqué. Nadal fou el primer cap del gabinet del líder del PP català, al Ministeri d'Indústria. Després el va seguir de número dos, com a secretari d'Estat, al ministeri d'Afers Estrangers. El novembre del 2002, Miquel Nadal s'incorporà al bufet jurídic de Miquel Roca Junyent.

Un altre dels incondicionals de Piqué, que també forma part del consell assessor de l'Institut Catalunya Futur, és Pedro Ferreras, que ja va ser president de la Sociedad Espanola de Participaciones Industriales (SEPI), dependent del Ministeri d'Indústria, organisme que tenia les participacions de les empreses públiques avui ja privatitzades. Piqué i ell es coneixien anteriorment; de fet, ja havien treballat junts a Ercros.

A Piqué, Birulés i Ferreras, junt amb Carles Vilarrubí (el creador de les loteries de la Generalitat, que entrà de conseller de Telefónica, quan els primers pactes CiU-PP, com a quota convergent) se'ls va anomenar el Clan d'Urús. Aquest nom fa referència al fet que van comprar, en les mateixes dates, xalets a Urús (Cerdanya) a nom d'empreses pantalla, amb l'objectiu d'estalviar-se impostos. Els tràmits d'aquestes operacions es van fer

a través de la notaria de Berta García Prieto, esposa de Pedro Ferreras.

Entre els excol·laboradors de Piqué hi ha Pau Guardans i Cambó, nét del líder de la Lliga Regionalista, Francesc Cambó, i germà del diputat per CiU al Congrés de Madrid Ignasi Guardans. Ha estat

L'única pinzellada que no ha aconseguit Piqué és la del 'progressisme', en el qual milità quan era universitari de la mà del PSUC

director general d'Indústria, quan Piqué n'era ministre. També ha estat director general d'AC Hoteles, d'on va haver de sortir-ne per la porta petita, amb la reprovaçió a la seva gestió de la junta d'accionistes de l'empresa. És membre, entre d'altres, del Patronat de la Fundació

Cambó. Entrà a la junta directiva del Cercle d'Economia com a vocal durant el mandat en què Josep Piqué en fou president (1995-1996). I, encara més recentment, va participar en la candidatura encapçalada per Josep Martínez-Rovira a la presidència del Futbol Club Barcelona.

El Cercle d'Economia ha estat tradicionalment una font de col·laboradors per a Piqué. Així, a banda de Guardans, a l'Institut Catalunya Futur també hi col·labora com a assessor Carlos Cuatrecasas, membre històric de la junta d'aquesta entitat; fins i tot, n'ha estat president. També ha estat president del Cercle del Liceo. Així mateix coincideixen com a assessors de l'entitat altres persones vinculades al Cercle d'Economia, com Boi Ruiz, director general de la Unió Catalana d'Hospitals (associació que participa en Foment del Treball - CEOE, el Cercle d'Economia i la Federació Internacional d'Hospitals). Procedents del món empresarial, l'Institut de Piqué compta també amb Isidre Abelló, directiu de l'empresa Abelló-Linde; Ramon Palou, conseller delegat de Catensa; José Luis Oller, empresari financer que va ser director general del MEFF (Mercat de Futurs Financiers); i Joaquín Trigo, secretari de Foment del Treball i considerat un dels principals economistes del PP a Catalunya. Piqué també compta amb Borja García-Nieto, director general del Grupo Financiero Riva & García, que va entrar de vocal a la junta del Cercle el 1995, quan Piqué n'era president, i que és membre de Palau 2000, fundació de l'Orfeo Català.

OPA a l'Orfeo Català. Val a dir que Piqué ha sabut trobar recursos per donar una pinzellada de "catalanisme" a la seva fundació. Així, destaca el fitxatge, per a l'Institut Catalunya Futur, de Fèlix Millet, president del prestigiós Orfeo Català. De fet, en el si d'aquesta entitat s'ha generat una forta crisi pel fet que Millet acceptés figurar al costat d'aquest organisme del PP. Millet és president de la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música Catalana i també gestiona el Consorci del Palau (que integren diverses administracions). Els crítics amb la seva gestió l'acusen d'haver bandejat l'assem-

blea de socis de l'entitat i d'abocar l'entitat a les mans del Govern espanyol, perquè ha abusat d'una política de persecució de subvencions. L'executiu d'Aznar ha concedit ajuts per 12 milions d'euros a aquesta entitat històrica del catalanisme. D'uns anys cap ací, al patronat de la Fundació de l'Orfeó Català hi han proliferat noms vinculats al PP com Francesc Vendrell, Jorge Fernández Díaz, Enric Lacalle, Emilio Álvarez, el mateix Carlos Cuatrecasas, o Joan Antoni Samaranch. Aquest darrer també coincideix amb Cuatrecasas i Millet en l'entitat creada per Piqué.

Per a l'aportació més intel·lectual i acadèmica Piqué confia en l'escriptor Lluís Racionero, director de la Biblioteca Nacional, càrrec i sou que depenen del Ministeri de Cultura, o el periodista Valentí Puig, que ha estat director de l'edició de Catalunya del diari *Abc*. Del món universitari prové Juan Francisco Corona, que havia estat degà de la Facultat de Ciències Econòmiques i Socials de la Universitat Internacional de Catalunya i ara és a la Universitat Abat Oliba-CEU, creada recentment, que ha generat polèmica per les seves vinculacions ideològiques amb sectors pròxims a l'Opus. Precisament enquadrat a l'Obra, Antonio Argandoña, figura com a assessor de Catalunya Futur. És professor de l'escola de negocis IESE, vinculada a la Universitat de Navarra i titular de la càtedra Economia i Ètica. I també de l'IESE prové un altre dels integrants del consell assessor de l'Institut del PPC, Carles Cavallé.

Entre els membres del consell assessor no hi manca la quota de partit, on s'inclou Francesc Vendrell, vicesecretari general de coordinació i acció política del PPC i home fort de FAES a Catalunya, ni els diputats populars al Parlament català Rafael Luna, Alcía Sánchez-Camacho i Alberto Fernández Díaz, ara cap del grup municipal a Barcelona.

L'única pinzellada que no ha aconseguit Piqué és la del 'progressisme', en el qual milità quan era universitari de la mà del PSUC. Ferran Gallego, exsecretari general del PSUC Viu, va fer marxa enrere i va preferir no formar part del patronat de la fundació popular. Si no fos per aquesta baixa, Piqué gairebé ho hauria aconse-

El president de l'Orfeó Català, Fàlix Millet, signa un conveni de col·laboració amb la ministra espanyola d'Educació i Cultura, Pilar del Castillo, sota la supervisió de José Maria Aznar.

guit del tot: cuinar un club a la seva mida, amb un petit i controlat polsim de catalanisme moderat i un altre toc de progressisme.

I és que la lluita pel centrisme polític requereix ser un gran *gourmet*.

Enric Rimbau

El Regne Unit, una societat diversa

Juliol de 2003

Una mirada àmplia sobre una societat avançada i multicultural com la britànica, fent èmfasi en aquelles qüestions que són d'un interès més gran per als lectors catalans. En el dossier s'analitzen qüestions com el procés de *devolution*, l'ensenyament en una societat multiracial i multilingüística. Altres qüestions fan referència a com s'escriu una història de tots els britànics, o l'anglòfilia d'un intel·lectual català com Ferran Soldevila.

① L'Avenç
Consell de Cent, 278, 1r 2a - 08007 Barcelona
93 488 34 82 / avenc@retemail.es
www.lavenc.com